

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Joanna Herman

Protokolant sekr. sąd. Katarzyna Strzelec

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Szczytnie Anny Szelugi - Skłodowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie dnia 19.04., 17.05., 13.07., 28.09., 15.11.2018r., 11.01., 11.03., 15.04., 27.05.2019r. sprawy:

K. Ś. s. J. i T. z d. G., urodzonego (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 28 lutego 2017 roku na ul. (...) w S., woj. (...) - (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, uderzając rękoma po całym ciele i kopiąc nogami w okolice głowy i tułowia, dokonał pobicia A. Z., narażając tym samym wymienionego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub art. 157 § 1 k.k., powodując jednocześnie u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci urazu nosa oraz ogólnych potłuczeń okolicy żeber po stronie lewej, naruszające czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

R. B. s. W. i T. z d. W. ur. (...) w msc. S.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 28 lutego 2017 roku na ul. (...) w S., woj. (...) - (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, uderzając rękoma po całym ciele i kopiąc nogami w okolice głowy i tułowia, dokonał pobicia A. Z., narażając tym samym wymienionego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub art. 157 § 1 k.k., powodując jednocześnie u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci urazu nosa oraz ogólnych potłuczeń okolicy żeber po stronie lewej, naruszające czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

J. R. s. M. i K. z d. B. ur. (...) w msc. S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 28 lutego 2017 roku na ul. (...) w S., woj. (...) - (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, uderzając rękoma po całym ciele i kopiąc nogami w okolice głowy i tułowia, dokonał pobicia A. Z., narażając tym samym wymienionego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 lub art. 157 § 1 k.k., powodując jednocześnie u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci urazu nosa oraz ogólnych potłuczeń okolicy żeber po stronie lewej, naruszające czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 158 § k.k.

I. oskarżonego K. Ś. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego czynu i za to z mocy art. 158 § 1 kk skazuje go na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego R. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego czynu i za to z mocy art. 158 § 1 kk skazuje go na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego J. R. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego czynu i za to z mocy art. 158 § 1 kk skazuje go na karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 93a § 1 pkt. 3 kk w zw. z art. 93b § 1 kk w zw. z art. 93c pkt. 5 kk orzeka wobec oskarżonego J. R. środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień w związku z uzależnieniem od alkoholu;

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. J. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w S. kwotę 1272 zł (jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt dwa złote) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego J. R. w postępowaniu przygotowawczym i sądowym oraz podatek od towarów i usług w kwocie 292,56 zł (dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote pięćdziesiąt sześć groszy);

VI. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności zalicza okresy ich zatrzymania w sprawie: K. Ś. od dnia 28.02.2017r., godz. 19.00 do dnia 1.03.2017r., godz. 18.32, R. B. od dnia 28.02.2017r., godz. 19.00 do dnia 1.03.2017r., godz. 20.10 i J. R. od dnia 28.02.2017r., godz. 19.00 do dnia 1.03.2017r., godz. 18.40, w dniu 31.03.2017r., godz. 11.50 – 13.25, w dniu 14.12.2017r., godz. 8.50 – 9.25;

VII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. R. mieszka w S. przy ulicy (...), utrzymuje się z renty w wysokości 439 zł, nie pracuje, nie ma nikogo na utrzymaniu. Aktualnie uczestniczy w terapii ambulatoryjnej w związku z uzależnieniem od alkoholu.

K. Ś. jest kawalerem, utrzymuje się z prac dorywczych, z których uzyskuje dochód w wysokości około 200 zł miesięcznie. R. B. natomiast utrzymuje się z zasiłku z MOPS w S. w wysokości 300 zł miesięcznie.

(dowody: dane o osobie k. 272v., zaświadczenie o kontynuowaniu terapii k. 273, karty zajęć pacjenta k. 274, wyjaśnienia oskarżonych J. R. k. 204, K. Ś. k. 40v. i R. B. k. 184v.)

W dniu 28 lutego 2017 roku w S. niedaleko sklepu (...) przy ul (...), będący pod wpływem alkoholu J. R., K. Ś. i R. B. spotkali znanego im, również nietrzeźwego A. Z., który przyszedł zbierać w pobliżu sklepu aluminium. W pewnym momencie wymienieni podeszli do A. Z., po chwili zaś został on uderzony przez J. R. ps. (...) w twarz. Następnie J. R., K. Ś. i R. B. popchnęli go na ścianę sklepu, przepchnęli w alejkę obok sklepu krzycząc i wyzywając go. Tam wymienieni zaczęli uderzać A. Z. rękoma po całym ciele oraz kopać w okolice głowy i tułowia. Gdy A. Z. upadł na ziemię, przez chwilę jeszcze go wyzywali i szarpali, a następnie oddalili się. Obserwujący zajście z odległości 20 – 30 metrów A. Ś., K. A. i N. Z. wezwali wówczas policję na miejsce zdarzenia.

(dowody: protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 3, 4 i 5, protokół oględzin płyty zawierającej zapis zgłoszenia k. 153 – 154, zeznania świadków: częściowo A. Z. k. 9v. – 10, 64 – 65, A. Ś. k. 29 – 30, 74 – 75, 324, K. A. k. 32 – 33, 72 – 73, 324v. – 325, N. Z. k. 47 i nagranie na k. 166, P. M. k. 83 – 84, 324, M. G. k. 124 – 125, 350v. – 351, W. S. k. 134 – 135, 333v. – 334)

W wyniku zdarzenia A. Z. narażony został na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk. Na skutek zdarzenia doznał on natomiast obrażeń ciała w postaci urazu nosa i ogólnych

połtuczeń okolicy żeber po stronie lewej tj. obrażeń ciała naruszających czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni.

(dowody: opinia biegłego z zakresu medycyny k. 156, dokumentacja medyczna k 46, 131, protokół oględzin osoby k. 6 – 7, dokumentacja fotograficzna k. 11 – 14,)

J. R. nie cierpi na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe, występują u niego nieznacznie wyrażone cechy organicznych zaburzeń osobowości. Tempore criminis jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem nie były zaburzone. W związku z uzależnieniem od alkoholu konieczne jest zastosowanie wobec niego środka zabezpieczającego w postaci terapii uzależnień aby zapobiec ponownemu popełnieniu przez niego czynów podobnego rodzaju w przyszłości.

(dowód: opinia sądowno – psychiatryczna k. 214 - 217)

Oskarżony J. R. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i odmówił składania wyjaśnień.

(wyjaśnienia oskarżonego k. 204, 270v.)

Oskarżony K. Ś. w toku przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i odmówił składania wyjaśnień. W związku z jego niestawiennictwem na kolejnych terminach rozprawy, o których był zawiadamiany na podany przez siebie adres do doręczeń, rozprawa prowadzona była na podstawie art. 374 § 1 kpk pomimo jego nieobecności przy uznaniu jego stawiennictwa na rozprawie za nieobowiązkowe.

(wyjaśnienia oskarżonego k. 40 – 41, 180 – 181, 369v.)

Oskarżony R. B. w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i odmówił składania wyjaśnień. W związku z jego niestawiennictwem na kolejnych terminach rozprawy, o których był zawiadamiany, rozprawa prowadzona była na podstawie art. 374 § 1 kpk pomimo jego nieobecności przy uznaniu jego stawiennictwa na rozprawie za nieobowiązkowe.

(wyjaśnienia oskarżonego k. 184 – 185, 369v.)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przekonuje, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że nie zasługują na wiarę wyjaśnienia oskarżonych w części, w której nie przyznają się do zarzucanego im czynu.

Zauważyć należy, że jak wynika z zeznań świadków K. A., N. Z. i A. Ś., a także korespondujących z nimi relacji W. S. oraz funkcjonariuszy policji przybyłych na miejsce bezpośrednio po zdarzeniu - M. G. i P. M., pokrzywdzony A. Z. miał zostać pobity przez trzech mężczyzn, tj. oskarżonych, którzy zadawali mu ciosy, kopali i szarpali.

Jak zeznała świadek A. Ś., stojąc nieopodal sklepu (...) widziała ona, jak trzech mężczyzn popchnęło na ścianę pokrzywdzonego, przepchnęło go dalej w alejkę, a następnie, gdy leżał już na ziemi, kopali go po ciele. Jak wskazała wymieniona świadek, jest ona pewna, że widziała trzech mężczyzn, którzy kopali pokrzywdzonego, choć nie jest w stanie wskazać, który z nich dokładnie jakie czynności wykonywał. A. Ś. składając zeznania podkreśliła, że wprawdzie w czasie zdarzenia było ciemno, niemniej jednak widziała ona cienie oraz ruchy, które nie pozostawiały wątpliwości co do faktycznie podejmowanych przez sprawców czynności. W szczególności, jak nadmieniała A. Ś., z całą pewnością może ona stwierdzić, że mężczyźni ci pokrzywdzonego kopali, nie zaś ratowali, czy podnosili mającego drgawki pokrzywdzonego.

Co istotne, świadek A. Ś. na rozprawie wskazała, że zdarzenie w pobliżu K. nie tylko pamięta, ale wręcz przed rozprawą na spokojnie myślała o nim próbując przypomnieć sobie dokładny jego przebieg i być może z tego powodu,

jej zeznania złożone na rozprawie są bardziej szczegółowe niż składane w toku postępowania przygotowawczego. W ocenie sądu, relacja A. Ś., tak złożona w toku postępowania przygotowawczego, jak i sądowego, konsekwentna, szczerą, układającą się w logiczną całość, zasługuje na wiarę. Z jej szczegółową, stanowczą relacją korespondują nadto zeznania świadka N. Z.. Wymieniona, mimo iż nie w pełni pamiętała przebieg zdarzenia, a w szczególności poszczególne czynności podejmowane przez konkretne osoby wobec pokrzywdzonego, nie miała jednak wątpliwości co do tego, że jeden z trzech będących razem mężczyzn uderzył A. Z. w twarz, następnie zaś wszyscy trzej popychali go, przytrzymywali przy ścianie budynku, po czym po wykonywanych przez jednego z nich ruchach poznała, że zadawał pokrzywdzonemu kopnięcia. Podkreślenia wymaga, iż również świadek N. Z. w sposób stanowczo stwierdziła, że zachowanie wszystkich trzech mężczyzn jednoznacznie wskazywało na ich agresję skierowaną do pokrzywdzonego, nie zaś na udzielanie mu pomocy, nie widziała nadto, by pokrzywdzony miał w trakcie zdarzenia drgawki, które uzasadniałyby udzielanie mu takiej pomocy. Powyższa relacja N. Z., zbieżna z zeznaniami A. Ś. koresponduje nadto z relacją świadka K. A.. Wymieniony wprawdzie na rozprawie zasłaniał się niepamięcią zdarzenia, tym niemniej z zeznań złożonych przez niego w toku postępowania przygotowawczego jednoznacznie wynikało, że pokrzywdzony najpierw był popychany przez trzech mężczyzn, którzy przepchnęli go pod ścianę budynku, a następnie w kierunku szczytu budynku, zaś w pewnym momencie mężczyzna o pseudonimie (...) uderzył go w twarz. Świadek ten podkreślił wówczas, że pokrzywdzony był otoczony przez trzech mężczyzn i choć nie potrafi powiedzieć, który konkretnie jakie ciosy mu zadawał, jest przekonany, że każdy z nich choć raz uderzył pokrzywdzonego i wszyscy trzej go atakowali. Podkreślenia wymaga fakt, że na uderzenie pokrzywdzonego przez mężczyznę o pseudonimie (...) oprócz N. Z. wskazywał również świadek K. A., jak zaś wskazał A. Z. w swych zeznaniach, pseudonim (...) to ksywa właśnie J. R..

W ocenie sądu, zeznania wymienionych wyżej świadków A. Ś., N. Z. i K. A. zasługują na wiarę, ich spontaniczne relacje bowiem, mimo, iż różnią się w szczegółach, co jest naturalne biorąc pod uwagę chociażby dynamikę zdarzenia i ogólny chaos związany ze skierowaniem różnego rodzaju agresji przez trzech mężczyzn wobec pokrzywdzonego, przedstawiają tożsame w zarysie przebieg zdarzenia polegającego na uderzaniu, szarpaniu i kopaniu pokrzywdzonego przez trzech mężczyzn działających wspólnie i w porozumieniu. Podkreślenia wymaga fakt, że każdy z wymienionych wyżej świadków nie miał wątpliwości co do wyróżnienia w przebiegu zajścia osoby atakowanej, którą był A. Z. oraz trójga atakujących sprawców, nadto, kategorycznie wykluczył, by w trakcie zdarzenia sprawcy udzielali pokrzywdzonemu mającemu atak padaczki pomocy, czy próbowali go podnieść. Wręcz przeciwnie, każdy ze wskazanych świadków podał, że w zachowaniu sprawców widoczna była agresja wobec pokrzywdzonego wyrażająca się nie tylko w przemocy fizycznej, ale również słyszanych przez nich wyzwiskach pod jego adresem.

Dodatkowo podkreślenia wymaga, że po wezwaniu przez wymienionych policji na miejsce zdarzenia, patrol w składzie (...) niezwłocznie zatrzymał sprawców, którzy zdążyli już oddalić się z miejsca zdarzenia, naocznym zaś świadkowie N. Z., A. Ś. i K. A. rozpoznali ich jako sprawców pobicia pokrzywdzonego, oni sami zaś nie negowali w obecności policjantów swego udziału w zdarzeniu podając jedynie, że nie atakowali pokrzywdzonego, a jedynie udzielali mu pomocy. Relacja świadków P. M. i M. G. w powyższym zakresie, spójna z zeznaniami A. Ś., N. Z. i K. A. i tworząca z nimi logiczną całość, zasługuje, w ocenie sądu, na podzielenie. Nie sposób jednocześnie uznać, że wymienieni, zatrzymani przez funkcjonariuszy policji mężczyźni mogli udzielać pomocy pokrzywdzonemu, skoro okoliczność tę jednoznacznie wykluczali bezstronni, obiektywni, naocni świadkowie zajścia w osobach N. Z., K. A. i A. Ś..

Podkreślić w tym miejscu należy, że również przybyły na miejsce zdarzenia w karetce pogotowia (...) nie stwierdził objawów wcześniejszego ataku padaczki, natomiast na pierwszy rzut oka stwierdził, że pokrzywdzony miał uraz nosa i bolesność żeber, na którą się uskarżał, wskazywał nadto, że obrażenia te są skutkiem pobicia, nie zaś ataku padaczki, mówiąc jednocześnie ratownikowi medycznemu, że nie leczy się na żadne schorzenie. Podobnie, jak wynika z zeznań P. M. i M. G., pokrzywdzony wskazał wyraźnie w rozmowie z nimi, że pobity został przez trzech mężczyzn, gdy zaś oskarżeni zatrzymani przez nich zaczęli tłumaczyć, że jedynie pomagali mu, gdy miał atak padaczki, nie zaprzeczał w ich obecności, by po zabraniu ich z miejsca zdarzenia jeszcze raz podkreślić, że został przez nich pobity i nie miał ataku padaczki.

Oceniając zeznania A. Z. przez pryzmat powyższych relacji świadków P. M. i M. G. wskazać należy, że nie zasługuje na wiarę jego relacja w części, w której zaprzeczał w toku postępowania przygotowawczego pobiciu go przez oskarżonych,

wskazując jedynie na jednorazowe uderzenie go w twarz przez K. Ś. i zaprzeczając jakimkolwiek niedozwolonym formom działania J. R. i R. B.. Zwrócić również w tym miejscu uwagę należy na fakt, że, jak wskazała świadek A. Ś., oskarżony J. R. kontaktował się z nią w toku postępowania sądowego, przed rozprawą nakłaniając ją, by podała, że nie widziała go na miejscu zdarzenia i nic nie pamięta.

Opinia biegłego z zakresu medycyny pozostaje rzetelna i pełna, sąd zatem podzielił wnioski w niej zawarte w całości. Podkreślić należy, że już bezpośrednio po przybyciu na miejsce zdarzenia ratownik medyczny W. S. stwierdził u pokrzywdzonego uraz nosa i bolesność żeber po stronie lewej, które, jak podawał pokrzywdzony, były skutkiem pobicia. Z opinii biegłego z zakresu medycyny wynika również, że doznane przez pokrzywdzonego obrażenia ciała naruszające czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni mogły powstać w wyniku tak pojedynczego uderzenia, jak i kilku uderzeń. Zdaniem sądu, mając na uwadze agresję ze strony sprawców, działających wspólnie, razem kierujących agresję fizyczną wobec pokrzywdzonego, zadających ciosy nawet, gdy leżał na ziemi, uderzenie w twarz, jakiego doznał, a zatem w okolicy, gdzie usytuowane są ważne organy dla zdrowia człowieka, a także kopanie po ciele i szarpanie, powoduje, że uzasadnione jest przekonanie, że zachowanie sprawców pobicia narażało go na bezpośrednie nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk.

Opinia sądowo – psychiatryczna, zdaniem sądu, pełna, jasna, zawierająca należycie uzasadnione wnioski, zasługuje w całości na podzielenie.

W tym stanie rzeczy, wina oskarżonych wykazana została przeprowadzonymi dowodami i polega na tym, że w dniu 28 lutego 2017 roku przy ul. (...) w S., działając wspólnie i w porozumieniu, uderzając rękoma po całym ciele i kopiąc nogami w okolice głowy i tułowia, dokonali pobicia A. Z. narażając go tym samym na bezpośrednie nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk i powodując u niego obrażenia ciała na okres poniżej 7 dni w postaci urazu nosa i potłuczeń okolicy żeber po stronie lewej, czym wyczerpali znamiona przestępstwa określonego w art. 158 § 1 kk.

Podkreślenia wymaga, że dla przypisania udziału w pobiciu określonego w art. 158 § 1 kk nie jest wymagane, by każdy ze sprawców zadawał ciosy, penalizowany jest tu bowiem sam „udział” w zdarzeniu o znamionach określonych w art. 158 kk, zatem wystarczające jest świadome połączenie działania jednego ze sprawców z działaniem drugiego człowieka lub większej grupy osób przeciwko innemu człowiekowi, znamię „udziału w pobiciu” wypełnia zatem nie tylko zadawanie ciosów, ale i inne formy zachowania, które w zbiorowym działaniu przyczyniają się do niebezpiecznego charakteru zajścia np. przytrzymywanie ofiary, blokowanie drogi ucieczki itp. Niewątpliwie w niniejszej sprawie wszyscy troje oskarżeni brali czynny udział w napaści na pokrzywdzonego, jak wynika bowiem z zeznań świadków opisanych powyżej, każdy z nich przepychał pokrzywdzonego w boczną alejkę, razem też przytrzymywali go przy ścianie, otoczyli go, gdy upadł, wyzywając go oraz kopiąc i szarpiąc już po tym, jak otrzymał on pierwszy cios w twarz. Nie sposób zatem uznać, by którykolwiek z nich faktycznie nie brał udziału w pobiciu pokrzywdzonego.

Przy wymiarze kary J. R. sąd miał na uwadze okoliczność łagodzącą w postaci aktualnego trybu życia, w tym w szczególności podjęcia terapii odwykowej w systemie ambulatoryjnym. Jest to istotna okoliczność mając na uwadze fakt, iż czynu przypisanego mu w niniejszej sprawie dopuścił się będąc pod wpływem alkoholu. Sąd uwzględnił również mankamenty natury psychicznej oskarżonego stwierdzone opinią biegłych psychiatrów i psychologa w postaci nieznacznie wyrażonych cech organicznych zaburzeń osobowości, przy pełnej jednak zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Jednocześnie jednak, uwzględniając wcześniejszą karalność J. R. (k. 244), który wielokrotnie popadł uprzednio w konflikty z prawem popełniając przestępstwa różnego rodzaju, a także jego dużą aktywność w zdarzeniu wskazywaną przez świadków K. A. i N. Z. oraz brak jakiegokolwiek prowokacji ze strony pokrzywdzonego, zdaniem sądu, jedynie kara bezwzględna pozbawienia wolności w orzeczonym wymiarze jest w stanie w przypadku tego oskarżonego spełnić cele kary, w tym w szczególności cele represyjne oraz zapobiegawcze. W tym stanie rzeczy, mając na uwadze całokształt wskazanych wyżej okoliczności orzeczona kara pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy i społecznej

szkodliwości czynu oskarżonego, a jednocześnie ukazując mu dobitnie konsekwencje naruszania prawa nie może być uznana za nadmiernie dolegliwą wobec sprawcy po raz kolejny naruszającego obowiązujący porządek prawny.

Mając na uwadze zgodę wyrażoną przez oskarżonego na zastosowanie wobec niego środka zabezpieczającego w postaci terapii uzależnień w związku z uzależnieniem od alkoholu (k. 351) orzeczono w tym zakresie zgodnie z art. 93 a § 1 pkt. 3 kk w zw. z art. 93b § 1 kk w zw. z art. 93c pkt. 5 kk odstępując od wysłuchania na tę okoliczność na rozprawie biegłych. Opinia biegłych w zakresie konieczności stosowania wobec oskarżonego powyższego środka zabezpieczającego aby zapobiec popełnieniu przez niego czynu zabronionego, w tym czynu podobnego o znacznej szkodliwości społecznej w związku z jego uzależnieniem od alkoholu, nie budzi zastrzeżeń sądu, stanowisko biegłych w tym zakresie zostało należycie, rzetelnie i fachowo przedstawione.

Wielokrotna karalność oskarżonych R. B. i K. Ś., brak jakiegokolwiek prowokacji ze strony pokrzywdzonego, przy jednoczesnym braku istotnych okoliczności łagodzących po ich stronie, wskazuje na celowość orzeczenia wobec wymienionych kar pozbawienia wolności w tożsamym wymiarze jako adekwatnych do stopnia ich winy i znacznej społecznej szkodliwości czynu, jakiego się dopuścili..

Na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności zaliczono zgodnie z art. 63 § 1 i 5 kk okresy rzeczywistego pozbawienia ich wolności w niniejszej sprawie, zgodnie z treścią znajdujących się w aktach sprawy protokołów ich zatrzymania.

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu oskarżonego J. R. orzeczono zgodnie z obowiązującymi stawkami, mając na uwadze nakład pracy obrońcy.

Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonych sąd zwolnił ich od kosztów sądowych w niniejszej sprawie na podstawie art. 624 § kpk.